28/09/2019

Τα κατηχητικά σχολεία στη Βόρεια Ήπειρο, μας έμαθαν πως να ζούμε!

/ Ομογένεια

Του Γεώργιου Γκοτζιά – Εκπαιδευτικού, για το Πρακτορείο ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ

Μικρός σαν ήμουνα, θυμάμαι τη μάνα μου να με ξυπνά από νωρίς, λέγοντάς μου: «Ξύπνα, χτύπησε η δεύτερη καμπάνα… Θα τελειώσει η Λειτουργία!»

Κι έτσι μέσα μας αρχινά να δομείται απ’ την αρχή ο οίκος της πίστεως και της ουσίας. Με τρόπο απλοϊκό και σίγουρο, από πλευράς των γονιών μας βιώσαμε μια ευγενή θαλπωρή, η οποία μας γέμισε ελπίδα για το αύριο και πράγματι ήταν σε πλήρη αντίθεση με τα όσα οι ίδιοι έζησαν μέσα στην αθεΐα.

Πού όμως οφείλονται όλες εκείνες οι κοινωνικές μεταλλαγές σε έναν τόπο όπου για πενήντα ολόκληρα χρόνια, η Ορθοδοξία κατακρεουργήθηκε και καταβαραθρώθηκε;!

Ασφαλώς στην κατήχηση και στην απενοχοποιήση του «ξεπερασμένου» χριστιανισμού στην απομονωμένη χώρα του στυγνού δικτάτορα Ενβέρ Χότζα. Οι πρώτες ιεραποστολικές αποστολές ήρθαν από νωρίς, με τη συμπαράσταση του Αρχιεπισκόπου κ.κ. Αναστασίου και των συνεργατών του.

Χάρτινες και ξύλινες εικονίτσες, γλυκά, ρούχα, καραμέλες, σχολικά είδη και τόσα άλλα υλικά αγάπης, πλημμύριζαν χαρά και τα απογεύματά μας φάνταζαν αλλιώτικα. Σιγά – σιγά μάθαμε Χριστό, πιάσαμε το αναλόγιο ήρθαμε σε άμεση επαφή με τα δυσνόητα «Αρχαία της Εκκλησιάς», όπως τα λέγαμε και η ματιά μας αλλιώτικα κοίταζε πια τον τόπο.

Με τον καιρό αλλάξαμε, το Άγιο Πνεύμα με τρόπο ανερμήνευτο, κυρίευσε τη νέα γενιά και μετέβαλε ριζικά τον τρόπο της αντιλήψεώς της. Την έκανε ευαίσθητη, ελπιδοφόρα, χρήσιμη για το κοινωνικό σύνολο, υπεύθυνη και ορθόδοξη. Να σέβεται τις εορτές της Χριστιανοσύνης, να εκκλησιάζεται, να ζει.

Στη Δερβιτσάνη και ευρύτερα στη Δρόπολη, ο τόπος έσφυζε από ζωή και τα κατηχητικά σχολεία ξεπερνούσαν τα σαράντα και τα πενήντα παιδιά. Από την Α’ Δημοτικού και μέχρι και την Γ’ Λυκείου. Μαζί με μας η οικογένειά μας ξανά βρήκε το χαρακτήρα της, εκείνη την ελληνορθόδοξη αίγλη που για χρόνια είχε απωλέσει χωρίς να το θέλει. Και δε σας κρύβω πως ακόμη υστερούμε σε πολλά, τα οποία αφορούν την εν Χριστώ ζωή μας.

Τα κατηχητικά σχολεία, αν και με λιγότερα πια παιδιά, διότι ο τόπος μας δυστυχώς αδειάζει, αποτελούν πηγή ζωής για όσους επιθυμούν να επανακτήσουν τη λάμψη της ψυχής τους. Στηρίξτε τα και ενισχύστε τη θέληση των παιδιών για εκείνα. Αποτελούν κιβωτό σωτηρίας και προστασίας μέσα στην εποχή της σκληρής αλλοτρίωσης της ατομικότητας και της μάζας.

Οφείλουμε πολλά σε εκείνα και όσο μπορούμε θα τα στηρίζουμε με ζήλο και αγάπη!